



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2354/2019
15.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., коју заступа пуномоћник Ратомир Крстић, адвокат из ..., против туженог „YURA CORPORATION“ ДОО, Рача, огранак у Нишу, кога заступа пуномоћник Милан Максимовић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3804/2017 од 01.02.2019. године, у седници већа одржаној дана 15.07.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3804/2017 од 01.02.2019. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1706/16 од 07.04.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца АА из ... против туженог „YURA CORPORATION“ ДОО, Рача, огранак у Нишу, да се решење о отказу уговора о раду бр. ...-.../...-... од 02.08.2013. године поништи као незаконито, у року од 15 дана по пријему пресуде, као неоснован. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев тужиле да се тужени обавезе да тужилци исплати накнаду штете у износу од десет месечних зарада, при чему једна месечна зарада износи 56.574,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана доношења пресуде па до исплате, у року од 15 дана по пријему пресуде. Ставом трећим изреке обавезана је тужилца да туженом накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 269.600,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења до коначне исплате, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3804/2017 од 01.02.2019. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Нишу П1 1706/16 од 07.04.2017. године тако што је усвојен тужбени захтев тужиле АА из ... према туженом „YURA CORPORATION“ ДОО, Рача, огранак у Нишу, те је као незаконито

поништено решење туженог бр. ...-.../...-... од 02.08.2013. године о отказу уговора о раду. Ставом другим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиле према туженом, па је обавезан тужени да тужили исплати накнаду штете у висини од пет месечних зарада тужиле, која одговара износу од 202.101,00 динара, са законском затезном каматом почев од 07.04.2017. године, као дана првостепеног пресуђења, па до коначне исплате, све у року од 8 дана од дана пријема пресуде, док је захтев за исплату накнаде штете од досуђеног до траженог износа у висини десет месечних зарада тужиле, које одговара износу од 404.201,00 динара, са законском затезном каматом почев од 07.04.2017. године, као дана првостепеног пресуђења, па до коначне исплате, одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиле према туженом, па је обавезан тужени да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 329.250,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до коначне исплате, све у року од 8 дана од дана пријема пресуде, док је захтев за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова парничног поступка, за период од дана првостепеног пресуђења до дана извршности пресуде, одбијен, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања од стране другостепеног суда и због погрешне примене материјалног права.

Тужилца је поднела одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ...87/18), па је утврдио да ревизија туженог није основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је код туженог била у радном односу најпре на одређено време, а од 01.04.2012. године на неодређено време, те да је обављала послове сарадника за Решењем туженог бр. ...-.../...-... од 02.08.2013. године тужили је отказан уговор о раду због грубог непоштовања радне обавезе неоправданог одсуства са посла, односно због тога што је својом кривицом учинила повреду радне обавезе утврђене уговором о раду. Пре доношења наведеног решења тужили је достављено упозорење на које се она писмено изјаснила. Из садржине образложења спорног отказног акта произлази да су тужили стављене на терет две повреде радне обавезе, и то неоправдано одсуство са посла или неовлашћено напуштање радног места током радног времена, која је прописана чланом 52. став 1. тачка 8. Правилника о раду туженог и необавештавање или касно обавештавање о подацима потребним за евиденцију послодавца, која је прописана чланом 16. став 1. тачка 2. и ставом 2. тачка 19. уговора о раду у вези са чланом 103. Закона о раду. Наиме, тужили је стављено на терет да је 18, 19 и 20. јула 2013. године (четвртак, петак и субота) неоправдано одсуствовала са посла, као и да туженом није благовремено доставила потврду лекара у складу са чланом 103. Закона о раду. У периоду од 21. јула закључно са 31. јулом 2013. године запослени код туженог, па и тужилца, су били на колективном годишњем одмору, о чему је тужилца имала решење од 01.07.2013. године о коришћењу годишњег одмора за 2013. годину. Субота 20. јул 2013. године био је радни дан код туженог, на основу одлуке туженог број ...-.../...-... од 19.07.2013. године. По истеку колективног годишњег одмора, тужилца је код туженог радила још два дана, када је сазнала да је тужени донео решење којим јој је отказао

уговор о раду. Ово решење тужили је преко поште достављено 10. августа 2013. године, а тужба у овој правној ствари поднета је 04.11.2013. године. Поднеском од 20.11.2015. године тужила је прецизирала тужбени захтев тако што је тражила поништај спорног решења о отказу и исплату накнаде штете уместо враћања на рад, у висини десет месечних зарада тужиле.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да тужбени захтев није основан, јер је тужила била привремено спречена за рад 18. и 19. 07.2013. године, да се није појавила на послу 20.07.2013. године, када је била радна субота, те да није благовремено у законом прописаном року и на начин прописан законом обавестила послодавца о разлозима спречености доласка на рад, нити је за наведени датум оправдала изостанак, чиме је учинила повреде радне обавезе које јој се стављају на терет оспореним решењем о отказу уговора о раду.

Одлучујући о жалби тужиле другостепени суд је закључио да је тужбени захтев основан, те првостепену пресуду преиначио и усвојио тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду и делимично за накнаду штете, сматрајући да тужила 18. и 19. јула (четвртак и петак) није неоправдано одсуствовала са рада, имајући у виду да је тада била спречена за рад у смислу прописа о здравственом осигурању, о чему је као доказ доставила извештај привремене спречености за рад, који тужени није оспорио, нити ради провере његове валидности водио поступак у складу са чланом 103. став 5. Закона о раду. Што се тиче одсуства са рада тужиле 20. јула (субота), по оцени апелационог суда, тужени није доказао да је тужила била упозната са чињеницом да ће та субота бити радни дан код туженог, јер у време њеног доношења и објављивања тужила није радила, због привремене спречености за рад, и није могла да зна да баш она спада у „одређени број радника у администрацији“ за који ће та субота бити радни дан. Такође, апелациони суд је утврдио да тужени није доказао да је спорно решење донето од стране овлашћеног лица – директора туженог или запосленог овлашћеног од стране директора. Као последица незаконитог решења о отказу уговора о раду другостепени суд је обавезао тужену да тужили исплати, уместо враћања на рад, паушалну накнаду штете, сагласно члану 191. став 4. Закона о раду. Имајући у виду околности везане за радни стаж тужиле код туженог, године живота и породичне прилике, као и висину зараде тужиле, обавезан је тужени да тужили исплати њених пет нето зарада.

Правилно је другостепени суд применио материјално право доносећи побијану одлуку, за коју је дао довољно разлога, које у свему прихвата и Врховни касациони суд.

Другостепени суд је правилно закључио да отказни разлог, у смислу повреде радне обавезе из члана 179. тачка 2. Закона о раду, није постојао у време започињања отказног поступка туженог према тужили, с обзиром да није истекао рок у коме је тужила била дужна да достави туженом потврду (извештај о привременој спречености за рад). Последњи дан рока пао је у недељу 21.07.2013. године, због чега је пренет на понедељак 22.07.2013. године као први наредни радни дан, а отказни поступак је тужени према тужили започео 20.07.2013. године, доношењем упозорења на постојање разлога за отказ уговора о раду, због чега је тужени незаконито поступио у односу на овај отказни разлог. Такође, правилно је другостепени суд закључио да тужила није могла да буде упозната са чињеницом да ће субота 20.07.2013. године, бити радни дан

код туженог, јер је у време доношења и објављивања одлуке била одсутна са посла због привремене спречености за рад. Тужила није могла да зна да ће наведена субота бити радна, нити је могла да зна да баш она спада у „одређени број радника у администрацији“ за које ће субота, 20.07.2013. године бити радни дан. С обзиром да је другостепени суд поништио решење туженог о отказу уговора о раду тужили, правилно је, као последицу поништаја тог решења, обавезао туженог да тужили исплати тражену накнаду штете, у смислу члана 191. став 4. Закона о раду.

Супротно наводима ревизије, тужени није доказао да је тужила знала или могла да зна да је тужени, као послодавац, донео одлуку да субота, 20.07.2013. године буде радни дан, без обзира на чињеницу да је ова одлука објављена на огласној табли туженог. Тужила је претходна два дана била привремено спречена за рад, о чему је доставила потврду туженом првог радног дана, односно у року од 3 дана од дана наступања привремене спречености за рад. С обзиром да тужила није била на послу у петак 19.07.2016. године, када је наведена одлука објављена на огласној табли туженог, није ни могла да зна за такву одлуку, како је то правилно закључио другостепени суд.

Другостепени суд је првостепену пресуду преиначио применом члана 394. став 1. тачка 3. и тачка 4. ЗПП, због чега, супротно наводима ревизије, није морао да заказује расправу, јер је правилно утврдио да је првостепени суд из чињеница које је утврдио извео неправилан закључак о постојању других чињеница на којима је заснована пресуда, односно о томе да тужила није могла да зна да је субота 20. јул 2013. године био радни дан.

Наводи ревизије којима се указује на закључак другостепеног суда да побијано решење није донето од стране овлашћеног лица не утичу на правилност и законитост побијане пресуде, с обзиром да је побијано решење незаконито из других разлога, који су наведени у другостепеној одлуци.

Тужени није успео у ревизијском поступку па му не припада право на трошкове тог поступка, у смислу члана 153. и 154. ЗПП, које је тражио и определио у ревизији.

Из наведених разлога одлучено је као у изреци пресуде, на основу члана 414. и члана 165. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић